

אָחו

הול
הול

תרגומי השירה הלירית לעברית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

רובן דריו

R.Dario

poemas

שירים מספרדית

adolf.goman@gmail.com

חובן דריו

(1867 – 1916)

Contenido

תוכן העניינים

Acerca de Ruben Dario

[על רובן דריו](#)

A Francisca

[אל פרנסיסקה](#)

Abrojos

[דבר](#)

Alaba los ojos negros de Julia

[שבח לעינים השחורות של ג'וליה](#)

Allá lejos

[רחוק מכאן](#)

Amo, amas

[אני אוהב, אתה אוהב](#)

Canción de otoño en primavera

[שיר סתוי באביב](#)

Cómo decía usted, amigo mío?

[איך אמרת, חברי הנכבד?](#)

Cuando llegues a amar

[כשאתה תתאהב](#)

Divagacion

[סטיה לירית מן הנושא](#)

El verso sutil que pasa o se posa

[הדרך כמו קו](#)

Elogio de la seguidilla

[הלל לסגידיליה](#)

Lo fatal

[גורלנו](#)

Margarita

[מרגנית](#)

Melancolía

[מלנכוליה](#)

Mía

[שלי](#)

Nocturne

[נוקטורן](#)

Oración por Antonio Machado

[תפילה על אנטוניו מצ'אדו](#)

Poema versos de otoño

[שירי סתו](#)

Programa matinal

[תכנית לבקר](#)

Que el amor no admite cuerdas reflexiones

[כי אהבה לא סובלת כבלי מחשבה](#)

Sinfonía en gris mayor

[סימפוניה באפר מז'ור](#)

Yo persigo una forma

[אני מחפש צורות](#)

על רובן דריו

פליקס רובן גרסיה סרמיינטו הידוע גם בשם רובן דריו (Rubén Darío) היה משורר ניקרגואי, שנחשב לאחד ממבשרי תחילתה של הספרות הספרדית המודרנית. השפעתו של דריו על ספרות אמריקה לטינית וספרד במאה ה-20 הייתה עצומה, ורבים חושבים שאין רבה ממנה. הוא זכה לכינוי "הנסיך של השפה הספרדית".

רובן דריו נולד בשנת 1867 בניקרגואה. אמו ברחה מבעלה, אלכוהוליסט חובב זונות, לפני לידת בנה, שאותו עזבה בעיר לאון אצל קרובי משפחה מבוגרים, ונעלמה עם בעלה הטרי.

הילד הראה יכולת מוקדמת של יצירה ספרותית. השיר הראשון שלו התפרסם בעיתון, כשהיה בן 12 שנים. בגיל 15 שנים, החל חיי הנוודות שלו, שנמשכו עד מותו.

הוא היה עיתונאי ועורך עבור עיתונים שונים, ספרן ומזכיר במדינות שונות של דרום ומרכז אמריקה, קונסול ונציג דיפלומטי של מדינות אלה בארגנטינה ובספרד, חי בצרפת, קרא יצירותיו באוניברסיטת ניו יורק...

מצבו הכלכלי מאז ומתמיד היה קשה הן בשל נסיבות חיצוניות (הפיכות שלטון, משברים פיננסיים, מחלות), הן בשל הנטייה להחלפת המקומות ובשל האלכוהוליזם.

בגיל 14, הוא התאהב ברוזריה מוריליו בת אחת-עשרה, בגיל 23, נשא לאישה את בתו של הדובר רפאל קונטרס, עזב אותה בעיר אל סלבדור ונסע לארגנטינה בחיפוש אחר עבודה. לאחר מותה, כעבור 4 שנים, הוא חזר אל רוזריה מוריליו, שמשפחתה אילצה אותו להתחתן איתה. למחרת, בשל ההפיכה הצבאית הוא עזב את אשתו הטריה בפנמה ונסע למדינה אחרת. מאוחר יותר, היא מצאה אותו בפריז וביקשה להתגרש ממנו בתנאים שדריו לא הסכים להם, והמשפט נמשך זמן רב מאוד. באותה שעה הוא חי כבר עם פרנסיסקה סנצ'ז, אותה השאיר בצרפת עם שני ילדים, ונסע לאמריקה.

הוא החל את חייו בעיר לאון (ניקרגואה), ומת בגלל האלכוהוליזם בגיל 49 שנים בעיר ליון (צרפת).

על דריו השפיעה מאוד ספרות צרפתית רומנטית (ו.הוגו) והסימבוליסטים (פ.ורלן ואחרים). האוסף הראשון של שירים ופרוזה, "תכלת ..." הפך לספר מפתח בהתפתחות של שירה בכיוון חדש, אשר נתן תנופה לפיתוח השפה ושירה הספרדית. דריו תמיד ובכל מקום התקבל בברכה כמשורר מוכשר, התהילה שלו הייתה גדולה מאוד ואישרו אותה מבקרים רציניים.

בהשפעתם של המודרניסטים צרפתים, ובשל רשריו לאינטלקטואלים ספרדיים-אמריקאים של תקופת המשבר האידיאולוגי בסוף המאה ה-19 דריו התרכז בחיפוש אחר זהות חברתית, נושאים סוריאליסטיים, מיסטיקה, סקסיות וסמלים ופולחן רגשות ומצבי רוח מתוחכמים. אך גם הנושאים החברתיים היו קרובים לדריו. בין הספרים אחרים שלו בולט ספר "שירי חיים ותקווה" (1905).

רובן דריו חידש את הצורה הפואטית לא רק עבור אמריקה הדוברת ספרדית, אלא גם עבור ספרד, הוא הפך לנציג הראשון של מודרניזם פואטי. הוא ספג את הישגים של השירה הרומנטית של אמריקה ואירופה, את הפאר של צורות ואת העושר של אוצר מילים ומבנים שלה. כעיקרון פואטי שלו הוא העמיד את הסלוגן "ראשית כל המוזיקה" של ורלן. את דריו עניינו בעיקר עניינים של אמצעי הדיבור הפואטי, עידון לקסיקלי, פסוק מלודי וכן הלאה.

כמו כל הסימבוליסטים, דריו ייחס חשיבות רבה למוסיקליות של לשון השירה. הוא העשיר את שירת דוברי ספרדית במקצבים חדשים, עשה שימוש נרחב בטופס הברתי-טוניק, כולל אלכסנדרין "חופשי". התיאורים שלו הם יותר מפורטים, כוללים דמויות ועלילות מתוך המיתולוגיה וסמלים, המקובלים בשירה אירופאית, שלא היו רגילים בשירה הספרדית.

Ruben Darío

A Francisca

Ajena al dolor y al sentir artero,
llena de la ilusión que da la fe,
lazarillo de Dios en mi sendero,
Francisca Sánchez, acompáñame...

En mi pensar de duelo y de martirio
casi inconsciente me pusiste miel,
multiplicaste pétalos de lirio
y refrescaste la hoja de laurel.

Ser cuidadosa del dolor supiste
y elevarte al amor sin comprender;

רובן דריו

אַל פֶּרְנַסִּיקָה

גַּם צְבִיעוֹת, גַּם כְּזָב זָרִים לָהּ, נוֹדְפֹת
מִמֶּנָּה אֲשֶׁלִּית אֲמוֹנָה; בְּדַרְכִּי
עֲכָשׁוּ הַשְּׂגָחָה אֱלֹהִית לָהּ נִשְׁקָפֹת.
פֶּרְנַסִּיקָה סֹנְצ'ז, מְלֹנָה אוֹתִי ...

חֲשַׁבְתִּי עַל מְסִירוֹת נֶפֶשׁ וְאַבְל,
וְהִכְנַתִּי דָבֶשׁ, כְּמַעַט בְּלִי כֹנָה,
מַעְלִי כוֹתֶרֶת שׁוֹשֵׁן וְלִקְפָּל -
עַלִים יִרְקִים שֶׁל שִׁיחֵי דָפְנָה.

זְהִירוֹת! אֶת הַכָּאֵב אֶת כְּבֹר יוֹדַעַת,
עַלִית לְאֵהָבָה שְׁחֲשִׂים בְּלִי לְחֶשֶׁב;

enciendes luz en las horas del triste,
pones pasión donde no puede haber.

Seguramente Dios te ha conducido
para regar el árbol de mi fe,
hacia la fuente de noche y de olvido,
Francisca Sánchez, acompáñame...

Abrojos

Lloraba en mis brazos vestida de negro,
se oía el latido de su corazón,
cubríanle el cuello los rizos castaños
y toda temblaba de miedo y de amor.
¿Quién tuvo la culpa? La noche callada.
Ya iba a despedirme. Cuando dije "¡Adiós!",
Ella, sollozando, se abrazó a mi pecho
bajo aquel ramaje del almendro en flor.
Velaron las nubes la pida luna...
Después, tristemente lloramos los dos.

* * *

¿Qué lloras? Lo comprendo.
Todo concluido está.
Pero no quiero verte,
alma mía, llorar.
Nuestro amor, siempre, siempre...
Nuestras bodas... jamás.
¿Quién es ese bandido
que se vino a robar
tu corona florida
y tu velo nupcial?
Mas no, no me lo digas,

מדליקה אור בשעות נוגות, מתיגעת
מתשוקה שאולי לא תמצא לבסוף.

האמונה בנפשי,

אין ספק, אלהים הביא אותך הנה
להשקות עץ אמונה בנשמתי,
יצרת לי מקור נשיה, ליל וצנע,
פרנסוסיקה סנצ'ז, מלנה אותי...

דרדר

היא בכתה בזרועותי בשחר בגדיה.
תלתלים חומים כסו צוארה,
את הלמות לבה יכולתי לשמע,
היא רעדה מפחד ואהבה.
מי אשם? לילה ושקט...
רציתי ללכת. כשאמרתי: "להתראות"
היא בכתה, עם עדון שקדיה פורחת
בלטוף חבקה את חזי.
עננים לטו את הירח המרחם עליה...
אחרי זה, למרבה הצער, שנינו בוכים.

* * *

מה את בוכה? .. אני מבין.
הכל נגמר.
אבל אני לא רוצה לראות,
הנשמה שלי, ולבכות.
האהבה שלנו, תמיד, תמיד...
החנתנה שלנו ... לעולם לא.
מי הוא הנבל הזה
שכבא לגנב
את זר הפרחים שלך
וההנזמה שלך?
אה לא, אל תגידי לי,

no lo quiero escuchar.
Tu nombre es Inocencia
y el de él es Satanás.
Un abismo a tus plantas,
una mano procaz
que te empuja; tú ruedas,
y mientras tanto, va
el ángel de tu guarda
triste y solo a llorar.
Pero ¿por qué derramas
tantas lágrimas?... ¡Ah!
Sí, todo lo comprendo...
No, no me digas más.

Alaba los ojos negros de Julia

¿Eva era rubia? No. Con negros ojos
vio la manzana del jardín: con labios
rojos probó su miel; con labios rojos
que saben hoy más ciencia que los sabios.

Venus tuvo el azur en sus pupilas,
pero su hijo no. Negros y fieros,
encienden a las tórtolas tranquilas
los dos ojos de Eros.

Los ojos de las reinas fabulosas,
de las reinas magníficas y fuertes,
tenían las pupilas tenebrosas
que daban los amores y las muertes.

Pentesilea, reina de amazonas;
Judith, espada y fuerza de Betulia;
Cleopatra, encantadora de coronas,

אני לא רוצה להקשיב.
תמימות - שמך,
ואז בא השטן.
התהום לרגליך,
ידו האכזרית דוחפת אותך,
את מנסה להתחמק,
והנה, מופיע פתאום
מלאך, השומר שלך,
עצוב בודד ובוכה.
אבל למה לשפך
כל כך הרבה דמעות? ... הא!
כן, אני מבין...
לא, אל תגידי לי דבר.

שבח לעינים השחורות של ג'וליה

חנה הייתה בלונדינית? לא. שחורת עינים
ראה אותה בגן התפוח; אדומות,
בטעם דבש אדומות היו לה שפתים
אשר כיום יותר בקאיות וחקמות.

עינים תכלת היו לאלת ונוס
אך לא לבן שלה. שחור כליל ואקזר
היה מבט עיניו שוקטות של ארוס,
שקופות כעין יון הבר...

עיני מלכות מאגדות השבט,
גדולות וחקקות בשחר הימים,
אשר נותנות לך גם אהבה, גם מות –
עיני מלכות עם אישונים שחורים.

האמזונה, המלכה פנטסיליה; (*)
וקליאופטרה, שבנכתרות היא היאה
ויהודית שעירה הצילה בדיקה - (**)

la luz tuvieron de tus ojos, Julia.

La negra, que es más luz que la luz blanca
del sol, y las azules de los cielos.
Luz que el más rojo resplandor arranca
al diamante terrible de los celos.

Luz negra, luz divina, luz que alegra
la luz meridional, luz de las niñas,
de las grandes ojeras, ¡oh luz negra
que hace cantar a Pan bajo las viñas!

Allá lejos

Buey que vi en mi niñez echando vaho un día
bajo el nicaraguense sol de encendidos oros,
en la hacienda fecunda, plena de armonía
del trópico; paloma de los bosques sonoros
del viento, de las hachas, de pájaros y toros
salvajes, yo os saludo, pues sois la vida mía.

Pesado buey, tú evocas la dulce madrugada
que llamaba a la ordeña de la vaca lechera,
cuando era mi existencia toda blanca y rosada;
y tú paloma arrulladora y montañera,
significas en mi primavera pasada
todo lo que hay en la divina primavera.

להן צבע עיניך, ג'וליה, היה.

ואור שחור חזק מאור לבן זורח,
מכחול שחקים, מפז של החמה,
חזק מזהר אור ארגמני רותר
של יהלומי הקנאה האימה.

הו, אור שחור, מתת האלה,
אור נערות הדרום הרענן,
להן צללים כהים תחת עיני הנגה.
האור, עליו בין הגפנים שר פאן! (***)

(* פנטסיליה – דמות ממיתולוגיה יוונית שגם נלחמה במלחמת טרויה
(** יהודית – גיבורת "ספר יהודית", שהצילה את עירה בתוליה
(*** פאן – אל הרועים במיתולוגיה יוונית

רחוק מכאן

השור, אשר ראיתי כילד, השואף את היוזם
תחת הזרב הקופח של שמש ניקרגואה,
שם, במטע עשיר ומלא הרמוניות
טרופיות; ואת, יונת היער, השרה
עם רוח, גרזנים, צפרים ושורי הכר,
אני מברך אתכם, אתם - החיים שלי.

שור כבד, איך קראת לשחר עדין!
וזו היתה העת לחלב את הפרה,
אז כל הקיום שלי היה לבן וורד;
ואת, היונה ההומה, וההרים -
הייתם בשבילי הפל באביב הרחוק
וגם עכשו, באביב האלהי הזה.

אני אוהב, אתה אוהב

Amo, amas

Amar, amar, amar, amar siempre, con todo
el ser y con la tierra y con el cielo,
con lo claro del sol y lo oscuro del lodo:
Amar por toda ciencia y amar por todo anhelo.
Y cuando la montaña de la vida
nos sea dura y larga y alta y llena de abismos,
Amar la inmensidad que es de amor encendida
¡y arder en la fusión de nuestros pechos mismos!

אהב, אהב, אהב, אהב עד עמק הנפש
את כל הישות, השמים, הארץ,
את טהר השמש, את שחר של הרפוש,
בכל שכלך ובכל תאבך, ובכל המרץ.
גם אם תעשו הן צורפות כמו להב,
מלאות תהומות עמוקים, ארפות מדי דרכי חייך,
אהב את האין-סוף הזה - אינסופית אש האהב -
ובער על מוקד אהבה עד תתיך קרביך!

Canción de otoño en primavera

שיר סתוי באביב

Juventud, divino tesoro,
¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...

נעורים שלי, אוצר אלה,
אתם כבר הזלכים לבלי שוב!
כשבא לי לבכות, לא יכולתי לדמע...
ופתאום בוכה בלי לחשב...

Plural ha sido la celeste
historia de mi corazón.
Era una dulce niña, en este
mundo de duelo y de aflicción.

תקופות משמים חוזרת
הסטורית לבי מחרידה.
בעולם של יגון ועצבות גוברת
פגשתי פעם ילדה חמודה.

Miraba como el alba pura;
sonreía como una flor.
Era su cabellera obscura
hecha de noche y de dolor.

היא נראתה כמו שחר רגוע,
חייכה אלי כמו פרח שלו,
אבל שערה כהה ופרוע
נוצר את הלילה ואת הכאב.

Yo era tímido como un niño.
Ella, naturalmente, fue,
para mi amor hecho de armiño,
Herodías y Salomé...

הייתי ביטן, נשמתי פורחת.
אך היא כבר הייתה, כמובן,
לסמור בוגר באהב הופכת -
סלומה והרודיאס בו-בזמן.

Juventud, divino tesoro,

נעורים שלי, אוצר אלה,

¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...

Y más consoladora y más
halagadora y expresiva,
la otra fue más sensitiva
cual no pensé encontrar jamás.

Pues a su continua ternura
una pasión violenta unía.
En un peplo de gasa pura
una bacante se envolvía...

En sus brazos tomó mi ensueño
y lo arrulló como a un bebé...
Y te mató, triste y pequeño,
falto de luz, falto de fe...

Juventud, divino tesoro,
¡te fuiste para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...

Otra juzgó que era mi boca
el estuche de su pasión;
y que me roería, loca,
con sus dientes el corazón.

Poniendo en un amor de exceso
la mira de su voluntad,
mientras eran abrazo y beso
síntesis de la eternidad;

y de nuestra carne ligera

אתם כבר הזלכים לבלי שוב!
קשבא לי לבכות, לא יכולתי לדמע...
ופתאום בוכה בלי לחשב...

עוד אחת - מחמיאה, מרגיעה,
יותר רגישה ותוססת,
כחלום לנפשי נכנסת -
לעולם עוד כזו לא תמצא!

עם כזאת רגישות מתמשכת
תשוקתנו אין סוף סערה -
בכחוסית כה פראית ומושכת,
עטופת מלמלה טהורה...

היא נתנה לי כל מה שחלמתי
ורציתי, מה עוד לבקש?
אה, עצוב וקטן, לא תאמתי:
לא היה בי מספיק אור ואש...

נעורים שלי, אוצר אלה,
אתם כבר הזלכים לבלי שוב!
קשבא לי לבכות, לא יכולתי לדמע...
ופתאום בוכה בלי לחשב...

במקרה אחר, פי בעצם
היה לתשוקתה סתם כלי;
בשני לבה היא כמו עצם
כרסמה כל הזמן את שקלי.

היא השקיעה באהבתנו
עודף רצון בלתי נלאה.
חבוקים, נשיקות אני חש עדנה,
זה כמו נצח עד כה לי נראה;

קלי הדעת חגגו גופינו,

imaginar siempre un Edén,
sin pensar que la Primavera
y la carne acaban también...

Juventud, divino tesoro,
¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer.

¡Y las demás! En tantos climas,
en tantas tierras siempre son,
si no pretextos de mis rimas
fantasmas de mi corazón.

En vano busqué a la princesa
que estaba triste de esperar.
La vida es dura. Amarga y pesa.
¡Ya no hay princesa que cantar!

Mas a pesar del tiempo terco,
mi sed de amor no tiene fin;
con el cabello gris, me acerco
a los rosales del jardín...

Juventud, divino tesoro,
¡ya te vas para no volver!
Cuando quiero llorar, no lloro...
y a veces lloro sin querer...
¡Mas es mía el Alba de oro!

Cómo decía usted, amigo mío?

Cómo decía usted, amigo mío?
¿Qué el amor es un río? No es extraño.

תמיד עדן הרגשנו בלי סוף,
אך הגוף ואביב (לא עלינו!)
נוטים להסתים בקרוב.

נעורים שלי, אוצר אלה,
אתם כבר הזלכים לבלי שוב!
כשבא לי לבכות, לא יכולתי לדמע...
ופתאום בוכה בלי לחשב...

עוד היו! כגורל פטלי,
בארצות שונות, ותמיד רעב.
ואם לחרוז הן לא שמשו לי,
אז היו משאלות הלב.

לשוא נסיכה חפשתי בצער,
כפי שנתן ה'ה לצפות.
החיים קשים ומרים הם, נערי!
אין נסיכות כבר אשר שרות!

אך למרות הזמן הדוהר בלי הרף
צמא אהבה שלי - אין לו גבול;
עם שער אפר, אני שוב בקרב
ערוגת ורדים בגן נעול...

נעורים שלי, אוצר אלה,
אתם כבר הזלכים לבלי שוב!
כשבא לי לבכות, לא יכולתי לדמע...
ופתאום בוכה בלי לחשב...
עוד אראה פעם שחר גבה!

איך אמרת, חברי הנכבד?

איך אמרת, חברי הנכבד?
כי האהבה היא נהר? אותי זה לא מפתיע.

Es ciertamente un río
que, uniéndose al confluente del desvío,
va a perderse en el mar del desengaño.

Cuando llegues a amar

Cuando llegues a amar, si no has amado,
sabrás que en este mundo
es el dolor más grande y más profundo
ser a un tiempo feliz y desgraciado.
Corolario: el amor es un abismo
de luz y sombra, poesía y prosa,
y en donde se hace la más cara cosa
que es reír y llorar a un tiempo mismo.
Lo peor, lo más terrible,
es que vivir sin él es imposible.

Divagacion

* * *

¿Vienes? Me llega aquí, pues que suspiras,
un soplo de las mágicas fragancias
que hicieron los delirios de las liras
en las Grecias, las Romas y las Francias.

¡Suspira así! Revuelen las abejas,
al olor de la olímpica ambrosía,
en los perfumes que en el aire dejas;
y el dios de piedra se despierta y ría.

Y el dios de piedra se despierte y cante

היא, כְּמוֹבֵן, כְּמוֹ נַהַר הַנְּוֹד,
הַזְרִימָה שֶׁתְּמִיד מְשַׁתְּנָה תַקְהָךְ מִיָּד,
וְתִלְךָ לְאֲבוֹד בַּיָּם הַצֶּעֶר, אֵלָיו תִּגִּיעַ.

כְּשֶׁאתָה תִּתְאַהֵב

כְּשֶׁאתָה פְּתֹאֹם תִּתְאַהֵב, אִם עוֹד לֹא אֶהְבֵּת,
תִּדְעַ וְתִבִּין מִדּוּעַ
כֹּה גְדוֹל, עִמּוֹק הַכָּאֵב בּוֹ-זְמַנִּית לְנוּעַ
מֵאֲשֶׁר וְאֵמֶלֶל יוֹתֵר מִי מֵה שֶׁחֲשַׁבְתָּ.
מִסִּקְנָה: אֶהְבֵּה – מְצוּלַת צֶלַע וְנִגְהָ,
לְהַבּוֹת אֵשׁ וְקֶרַח, שִׁירָה וּפְרוֹזָה,
בְּהַהֲדָבֵר הַיָּקָר בְּיוֹתֵר – עַל כָּל הַפֶּסֶעַ
הַזְדַּמְנוֹת לְצַחֵק וְלִבְפוֹת בְּאוֹתוֹ הַרְגַע.
אֶךְ הַכִּי נוֹרָא וּמְשַׁגֵּעַ,
הוּא שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְחַיּוֹת בְּלַעֲדֵיהָ.

סְטִיָּה לִירִית מִן הַנוֹשָׂא

* * *

אֵת בָּאָה הַנָּה? כָּאֵן אֲנִי שׁוֹאֵף אַרְוֵמָה
קְסוּמָה, כְּאֵלוֹ הַזֵּיָה עָלַי נִפְלָה,
וּבִיָּן הַעֲתִיקָה, צְרָפֶת אוֹ רוֹמָא
שׁוֹמֵעַ מוֹסִיקַת הַלִּירוֹת נִפְלָאָה.

שְׂאֵפִי מֵהַאֲוִלִּימְפוֹסִים רִים אִמְבְּרוֹזִיָּה!
דְּבוּרִים בְּאוֹת עִם דְּבֶשׁ מֵתוֹק מִבֶּר רְחוֹק,
עוֹלָה מֵהַמְזַבֵּם קִטְרֵת לְרִקִיעַ,
אֵלֵי-הָאֶבֶן מְקִיצִים, פּוֹרְצִים בְּצַחוֹק.

אֵלֵי-הָאֶבֶן מְקִיצִים, לְשִׁיר הַתְּחִילוֹ

la gloria de los tirsos florecientes
en el gesto ritual de la bacante
de rojos labios y nevados dientes:

En el gesto ritual que en las hermosas
Ninfalias guía a la divina hoguera,
hoguera que hace llamear las rosas
en las manchadas pieles de pantera.

Y pues amas reír, ríe, y la brisa
lleve el son de los líricos cristales
de tu reír, y haga temblar la risa
la barba de Términos joviales.

Mira hacia el lado del boscaje, mira
blanquear el muslo de marfil de Diana,
y después de la Virgen, la Hetaira
diosa, blanca, rosa y rubia hermana.

Pasa en busca de Adonis; sus aromas
deleitan a las rosas y los nardos;
síguela una pareja de palomas,
y hay tras ella una fuga de leopardos.

* * *

¿Te gusta amar en griego? Yo las fiestas
galantes busco, en donde se recuerde,
al suave son de rítmicas orquestas,
la tierra de la luz y el mirto verde.

(Los abates refieren aventuras
a las rubias marquesas. Soñolientos
filósofos defienden las ternuras
del amor, con sutiles argumentos,

שְׂבָחִים לְתִירְסוֹס שְׂבָזָר פְּרָחִים עֶטוּר, (*
מְנַאדוֹת בְּמַחֲוֹת פּוֹלְחָן קָפְאוּ כָּאֵלוּ - (**
שִׁפְתֵי שְׁנִי, שִׁינֵי הַשְּׁלֵג הַצָּחָר.

מְחֹה הַפּוֹלְחָנִית הַנְּהַדְרָת
הוֹלְכוֹת הַנִּימְפוֹת לְמוֹקֵד שֶׁל הָאֱלִים,
לְאֵשׁ אֲשֶׁר נוֹתְנָת לְהִבָּה לְיֹרֵד
עַל הַפְּרוֹה שֶׁל פְּנִיתִים מְנַמְרִים.

תִּתְאַהֲבֵי בְּצַחוֹק, אוֹתוֹ יְצוֹר הַרוּחַ
לְשַׁלֵּל גְּבִישִׁים מִתְנַצְנָצִים, וּמִן הַסֶּתֶם,
הֵם יִרְעֵדוּ עַל-פְּנֵי זָקֵן עֲלִיז שְׁלוּחַ
שֶׁל טְרַמִּינוֹס, קִנְטָאוֹר טוֹב לְכַב, חֲכָם.

וְהַסֶּתְפְּלִי גַם עַל הַחֲרָשׁ, עַל הַיֵּרֶךְ
בְּצַבֵּעַ הַשְּׁנֵהֵב: דִּיאָנָה-הָאֵלָה,
עַל גּוֹף שֶׁל אֶפְרוֹדִיטָה שֶׁם, בְּאוֹר יָרֵחַ,
הִיא אַחוּתָה – קֵלֶת הַדַּעַת וּבְתוֹלָה.

הִיא מְחַפֶּשֶׁת אֶת אַדוֹנִיס מְלֵא שִׁפְרָ;
בְּסֶבֶךְ מִתּוֹק נִיחוּם יֵרֵד וְלִילָה;
אֵלֶיהָ מְצַטְרָפִים גַּם זוּג יוֹנִים וְעֵדֶר
שֶׁל נְמָרִים רְצִים – שְׂבֵלָה הַמְּאָרָה.

* * *

רק אהבה לה בִּינוּ נולדה מסרת?
לא! מחפש אני כזאת שמאחור
שומעים צלילים קצובים של התזמורת,
אֶרֶץ שִׁמְחָה, הַדָּס יֵרֵק, מִמְלַכֶּת אוֹר.

(אבות המנזרים על הקלילות מפרזת
של המרקוזות הבלונדיניות סולחים,
ופילוסופים לאהבה נחפזת
בטעונים מתחכמים מגן מוצאים.)

mientras que surge de la verde grama,
en la mano el acanto de Corinto,
una ninfa a quien puso un epigrama
Beaumarchais, sobre el mármol de su plinto.

Amo más que la Grecia de los griegos
la Grecia de la Francia, porque Francia,
al eco de las Risas y los Juegos,
su más dulce licor Venus escancia.

Demuestran más encantos y perfidias,
coronadas de flores y desnudas,
las diosas de Glodión que las de Fidias;
unas cantan francés, otras son mudas.

Verlaine es más que Sócrates; y Arsenio
Houssaye supera al viejo Anacreonte.
En París reinan el Amor y el Genio.
Ha perdido su imperio el dios bifronte.

Monsieur Prudhomme y Homais no saben nada.
Hay Chipres, Pafos, Tempes y Amatuntes,
donde el amor de mi madrina, un hada,
tus frescos labios a los míos juntes).

שם נימפה מציצה על עשב של הדשא,
ובידה בלוט קורינתי מאבן,
פייר בומרשה כבר אפיגרם יפה הקדיש לה, (***)
חקוק על שיש של האדר הלבן.

אני אוהב יותר את בני יון האלה
שהם יון הצרפתית, צרפת לא סתם
היא הד של צחוק ומשחקים, לכן לא פלא
שאת המשקאות מוזגת ונוס שם.

היא מראה לנו קסם ערמי וארוס,
עטור פרחים יפים, ערם, של האלות
מפרי ידו של גלודיון – לא של פידיאס;
יש ששרות בצרפתית, שאר שותקות.

לטעמי ורלן חשוב לי מסוקראטס;
ארסן אוסה עולה על הוד אנקרין כלו.
כאן בפריס רק אהב וחקמה. ויאנוס
האל, אבד את האמפריה שלו.

אדון פרודום טפוש, אומה כלום לא יודע. (****)
יש קפריסין, אמאתוס, פאפוס. אם לא די, -
שולטת כאן הסנדקית שלי, הפיה,
שפתיה היפות כל כך קרובות אלי).

- (* תירסוס – מקל של האל דיוניסוס במיתולוגיה היוונית
(** מינאדות, נימפות, טרמינוס, דיאנה, אפרודיטה, אדוניס –
דמויות במיתולוגיה היוונית
(*** אנקרין – משורר, פידיאוס – פסל ואדריכל, סוקראטס –
פילוסוף (יוון עתיקה), אוסה, פרודום, בומרשה, ורלן –
משוררים, גלודיון – פסל (צרפת)
(****) אומה – גיבור רומן "מאדאם בובארי" של פלובר

* * *

Sones de bandolín. El rojo vino
conduce un paje rojo. ¿Amas los sonos
del bandolín, y un amor florentino?
Serás la reina en los decameronos,
la barba de los Términos joviales.

(Un coro de poetas y pintores
cuenta historias picantes. Con maligna
sonrisa alegre aprueban los señores.
Clelia enrojece, una dueña se signa).

* * *

¿O un amor alemán??que no han sentido
jamás los alemanes?: la celeste
Gretchen; claro de luna; el aria; el nido
del ruiseñor; y en una roca agreste,

la luz de nieve que del cielo llega
y baña a una hermosa que suspira
la queja vaga que a la noche entrega
Loreley en la lengua de la lira.

Y sobre el agua azul el caballero
Lohengrín; y su cisne, cual si fuese
un cincelado témpano viajero,
con su cuello enarcado en forma de S.

Y del divino Enrique Heine un canto,

* * *

צָלִיל מַנְדוּלִינָה. אֲוִירָה רוֹמָנְטִית.
יֵין אָדָם וְנֶעַר בְּאָדָם. הָאֵם אוֹהֶבֶת
אֶת מַנְדוּלִינּוֹת, אֶהְבָּה פְּלוֹרֶנְטִית?
תְּהִי מַלְכַת דְּקַמְרוֹנִים מְקַבֶּלֶת.
שְׂרָשֶׁרֶת "בְּטוֹיֵי מִשְׁתֵּה" נִכְלָלֶת.

(הָאֲמִנִים בְּמַקְהֵלָה נִרְחֶבֶת
יוֹצְרִים נוֹבְלוֹת שׁוֹבְבוֹת. לְשִׁיר ווִלְגָּרִי
מְחִיכִים, מְעוֹדְדִים סִינְיֹרִים,
אֶךְ קַלְלִיָּה סְמוּקָה. דּוֹאָנְיָה מְצַטְלָבֶת). *

(* כנראה, מדובר בקליליה – נערה רומית אגדית, אשר מתוארת
בספר ג'ובאני בוקצ'ו "על הנשים המפורסמות"

* * *

אֶהְבָּה גְּרַמְנִית מוֹצֵאת חֵן בְּעֵינַיִךְ?
לֹא שְׁמַעַת עוֹד עַל הַרְגֻשׁוֹת שְׁלֵהֶם?
גְּרִטְשֵׁן לֹא מֵהַעוֹלָם הַזֶּה, אוֹר יָרֵחַ,
אִיזוֹ אֶרֶיָּה, קֵן הַזְּמִיר, צוּק שְׁמֵם,

זִיו הַשֶּׁלֶג עוֹלָה עַד לְגַבּוֹל הַשָּׁמַיִם,
בְּטֵלָה וְטִבּוּלָה בְּשִׁתִּיקָה שֶׁל הַלֵּיל
לוֹרְלֵי נְאֻנְחַת שֵׁם בֵּין הָעַרְבִים
בְּצִלִּילִים שֶׁל הַנְּבֵל קוֹבֶלֶת תֵּבֵל.

וּבְמִים כְּחוּלִים דְּמוֹת גְּלוּפָה מְעַבְרַת
שֶׁל שְׁלִיחַ הָאֵל - לוֹהֶנְגְרִין הָאֲבִיר,
עַל הַגֵּב הַבְּרַבּוּר שֶׁכִּנְפוֹ מְפַרְפֶּרֶת,
צִנְאוֹרוֹ הַלְכָן אֶת הָאוֹת S מְזְכִיר.

הַיִּנְרִיךְ הַיְנָה הָאֵלֵהִי שֶׁר וְדוֹמַע

a la orilla del Rhin; y del divino
Wolfgang la larga cabellera, el manto;
y de la uva teutona el blanco vino.

* * *

O amor lleno de sol, amor de España,
amor lleno de púrpuras y oros;
amor que da el clavel, la flor extraña
regada con la sangre de los toros;

flor de gitanas, flor que amor recela,
amor de sangre y luz, pasiones locas;
flor que trasciende a clavo y a canela,
roja cual las heridas y las bocas.

* * *

¿Los amores exóticos acaso...?
Como rosa de Oriente me fascinas:
me deleitan la seda, el oro, el raso.
Gautier adoraba a las princesas chinas.

¡Oh bello amor de mil genuflexiones:
torres de kaolín, pies imposibles,
tasas de té, tortugas y dragones,
y verdes arrozales apacibles!

Ámame en chino, en el sonoro chino
de Li-Tai-Pe. Yo igualaré a los sabios
poetas que interpretan el destino;
madrigalizaré junto a tus labios.

Diré que eres más bella que la Luna:
que el tesoro del cielo es menos rico

שיר כותב וצוחק על גדה של הרין,
וולפגנג האלהי בגלימה מתגבה,
מענבי הטוטונים שותה מוזלון.

* * *

אהבה ספרדית! היא מוארת בקרן
החמה של דרום - ארגמן וזהב;
אהבה עם הפרח מוזר זה - צפרן,
המשקה בדם שור שגוע בקרב;

פרח צועניות, אהבה שחושדת,
אהבת דם ואור, תשוקות מטרפות;
הצפרן - סימן אהבה שנופרדת,
הוא אדם כמו פצעים או כמו ורד פיות.

* * *

או נמשכת את לאהבות אקזוטיות...?
את אותי מקסמה כמו ורד מזרח.
גם גוטיה העריץ נסיכות סיניות.
גם אני לזהב, אטלס, משי נמשך.

אהבה יפה של אלפי קריעות ברך!
תה יקר ורגלים בלתי אפשריות
דרקונים, מגדלים מחרסינה כמו פרח,
וצבים, עדינות ארז רך בשדות!

אהביני בסינית, עם צליל צלול סיני
של פיטן לי-טאי-פה. ואהיה גם צהב,
ואת הגרלות אסביר לך; האמיני,
מדריגל משבח על שפתיך אכתב.

אספר לך כי את יפה מהירם,
ושאין אוצרות השוים עוד ליפך,

que el tesoro que vela la importuna
caricia de marfil de tu abanico.

* * *

Ámame japonesa, japonesa
antigua, que no sepa de naciones
occidentales; tal una princesa
con las pupilas llenas de visiones,

que aun ignorase en la sagrada Kioto,
en su labrado camarín de plata
ornado al par de crisantemo y loto,
la civilización del Yamagata.

O con amor hindú que alza sus llamas
en la visión suprema de los mitos,
y hacen temblar en misteriosas bramas
la iniciación de los sagrados ritos.

En tanto mueven tigres y panteras
sus hierros, y en los fuertes elefantes
sueñan con ideales bayaderas
los rajahs, constelados de brillantes.

O negra, negra como la que canta
en su Jerusalén al rey hermoso,
negra que haga brotar bajo su planta
la rosa y la cicuta del reposo...

Amor, en fin, que todo diga y cante,
amor que encante y deje sorprendida
a la serpiente de ojos de diamante
que está enroscada al árbol de la vida.

כְּמוֹ אוֹצֵר לִי יִקָּר לְלִטֵּף גַּם שְׁמַח
אֶת פֶּסֶת הַשְּׁנֵהָב שֶׁעַל מְנִיפֹתֶיהָ...

* * *

אֶהְבִּי אוֹתִי כְּאִשָּׁה מִיָּמֵי הַבִּינִים
יִפְנִית קִטְנָה בְּקִימוֹנוֹ עִם סַחֲלָב,
נְסִיכָה לָהּ עוֹלָם חֲזִיוֹנוֹת בְּעֵינַיִם,
וְעַדִּין לֹא שְׁמָעָה עַל אֲנָשֵׁי מַעֲרָב,

בְּקִיטוֹ, עִירָה בְּיָפֹן מְקַדְּשֶׁת,
בְּתוֹךְ נִישֶׁת כֶּסֶפִּית עִם גְּלוּף מְעֻדָן,
מְעֻטָּרֶת בְּלוֹטוֹס, בְּחֻרְצִית כְּמוֹ בְּקִשָּׁת,
בְּזָה בְּחֻדוֹשִׁים שֶׁל יַמָּאגָּאטָא-סֵן.

אוֹ כְּאֶהְבָּה הַיִּנְדִּית אֲשֶׁר מִתְּלַהֶבֶת
בְּצִפִּית מְרֹאוֹת מִיתוֹס עֵתִיק נְשֻׁגְבִים,
וּבְזַעֲקוֹת אֲמוֹק מוֹזָר מִסְתוֹבֶבֶת
בְּעֵת הַחֲנֻכָּה שֶׁל טְקִסִים דְּתִיִים.

עוֹבֵר פְּנֵתֶר, כְּמוֹ חֲלוֹם, וְנֹמֵר בְּנֻגְלִי
קְשׁוּרִים בְּשִׁרְשָׁרֶת לְפִיל פָּרָא אִים.
בְּיַאֲדוֹת בָּאוֹת בְּרִקוּד אִיִּדְיָאֵלִי,
וְרַאגָּה בְּשִׁמְלָה שְׁכֻלָּה יְהוֹלֵם.

בוֹאֵי גַם כְּמוֹ שְׁחוּמָה, זוֹ שֶׁשָּׂרָה שִׁירָה
בִּירוּשָׁלַיִם לְמֶלֶךְ הָאֱהוֹב שְׁלָה,
כְּאֲשֶׁר לְבָלְבוֹ שָׁם תַּחַת רִגְלֶיהָ
צָמַח רוֹשׁ מְלֹא סֵם וְוַרְדִים שֶׁשֶׁתְּלָה...

וּלְבִסוּף, אֶהְבָּה, בַּה שְׁרִים וְשִׁרוֹת,
אֶהְבָּה שְׁכֻשְׁפָה וְעֻצָּרָה בְּתוֹךְ סִבָּה
אֶת הַנְּחֹשׁ לוֹ עֵינֵי יְהוֹלֵם זוֹהָרוֹת,
נְחֹשׁ שֶׁפַעֵם סְבִיב עֵץ הַחַיִים נִכְרָה.

Ámame así, fatal cosmopolita,
universal, inmensa, única, sola
y todas; misteriosa y erudita:
ámame mar y nube, espuma y ola.

Sé mi reina de Saba, mi tesoro;
descansa en mis palacios solitarios.
Duerme. Yo encenderé los incensarios.
Y junto a mi unicornio cuerno de oro,
tendrán rosas y miel tus dromedarios.

El verso sutil que pasa o se posa

El verso sutil que pasa o se posa
sobre la mujer o sobre la rosa,
beso puede ser, o ser mariposa.

En la fresca flor el verso sutil;
el triunfo de Amor en el mes de abril:
Amor, verso y flor, la niña gentil.

Amor y dolor. Halagos y enojos.
Herodías ríe en los labios rojos.
Dos verdugos hay que están en los ojos.

¡Oh, saber amar es saber sufrir!
Amar y sufrir, sufrir y sentir,
y el hacha besar que nos ha de herir...

¡Rosa de dolor, gracia femenina;
inocencia y luz, corola divina!,
y aroma fatal y cruel espina...

Líbranos, Señor, de abril y la flor

כָּה אֶהְיֶה אוֹתִי, אֲשֶׁת עוֹלָם מְכַרְעֵת,
זוֹ הָאוֹנִיבְרִסְלִית וְהַמְסִתּוֹרִית,
אַחַת וְכֻלָּן בּוֹ זְמַנִּית, הַפֶּלַי יוֹדְעֵת:
אֶהְיֶה אוֹתִי, יָם וְעֵנָן בְּזַנִּית.

אֶת מַלְכַּת שָׁבָא, הָאוֹצֵר שְׁלִי, אֶת לִי עֵדוֹן.
שׁוֹכְבַת בְּאַרְמוֹנוֹת הַמְבוֹדְדִים.
בּוֹאִי בְּחִלּוּמִי. קִטְרֵת כָּבֵד מְדַלִּיקִים.
וְנִשְׁמַח עִם קֶרְנֶךָ שְׁלִי זֶהוּב הַקֶּרֶן,
לְוֹרְדִים וּלְדָבָשׁ, לְחֵלֶב הַגָּמְלִים.

הַדֶּרֶךְ כְּמוֹ קוֹ

שׁוֹרֵת שִׁיר כְּמוֹ קוֹ נוֹגַעַת וְעוֹבְרֵת
גּוֹף דַּק שֶׁל אִשָּׁה, גְּבֻעוֹל שֶׁל וָרֵד.
מַה הִיא – פֶּרֶפֶר אוֹ נְשִׁיקָה נִסְתָּרֵת?

בְּתוֹךְ פֶּרֶחַ שִׁיר, רִינָה וְחֻדוֹה;
וּבְיוֹם צַח שֶׁל אֶפְרַיִל חֲגִיגַת אֶהְבֶּה;
שִׁירִים, פְּרָחִים, עֲדִינוֹת הַרִיבָה.

כָּאֵב, אֶהְבֶּה, חוֹנֵף, לִבֵּן שְׁנַיִם,
נִשְׁמַע צְחוּק הַרוֹדִיאָס אֲדַמַּת שְׁפֵתַיִם.
כֹּל הַזְּמַן לֵה שְׁנֵי תֵלִינִים בְּעֵינַיִם.

מִכִּיר אֶהְבֶּה – מִכִּיר יִסּוּרִים,
לְסֶבֶל, לְאַהֲבָה, לְחוּשׁ עֲנוּיִים.
וּגְרָזוֹן נְשִׁיקָה שְׁמַבִּיא כָּאֵבִים.

חַן-תְּנוּעָה נְשִׁית וּוְרֵד הַפֶּרֶה,
אוֹר בְּתוֹלִים וְנִסְ בְּעֵטְרַת הַפֶּרֶחַ,
קוֹץ אֶכְזֵר וְגוֹרֵל נִסְתָּר בְּנִיחוּם...

הוֹשִׁיעֵנוּ, הָאֵל, מִפְּרָחִים, מֵאֶפְרַיִל,

y del cielo azul y del ruiseñor,
de dolor y amor, líbranos, Señor.

מזמיר, משמים, מאור ומצל.
מקאב ומאהב הושיענו, האל!

Elogio de la seguidilla

הלל לסגידיליה

Metro mágico y rico que al alma expresas
llameantes alegrías, penas arcanas,
desde en los suaves labios de las princesas
hasta en las bocas rojas de las gitanas.

קסום, עשיר קצבך, המבטא את הנפש,
צער נסתר והלולות המון לזהטות,
צלילה על שפתי נסיכות עדינות הרגש
ועל פיות אדומים של הצועניות.

Las almas armoniosas buscan tu encanto,
sonora rosa métrica que ardes y brillas,
y España ve en tu ritmo, siente en tu canto
sus hembras, sus claveles, sus manzanillas.

נפש הרמונית מחפשת בך לחן הקסם
סוער ועז עם ורדי התבנית הצלולה.
וספרד נעה עם שירך, מרגישה את הקצב,
הצורה - צפרן ומנסניליה שלה. *

Vibras al aire alegre como una cinta,
el músico te adula, te ama el poeta;
Rueda en ti sus fogosos paisajes pinta
con la audaz policromía de su paleta.

האזיר השמח רועד, מסתחרר כמו סרט,
מוסיקאי משבח אותך, אוהב אותך משורר;
רואדה מתאר אותך כתמונה מפארת **
בעשר צבעים נועזים גוניים שבוחר.

En ti el hábil orfebre cincela el marco
en que la idea-perla su oriente acusa,
o en tu cordaje armónico formas el arco
con que lanza sus flechas la airada musa.

ממה צורף נבון מסגרת בנה מתבקשת
עבור פנינת רעיון עם תסריט מזרחי,
והוא יצר אותך בצורה הרמונית של קשת
למוזה - לירות בו חציה ללא רחמים.

A tu voz en el baile crujen las faldas,
los piecitos hacen brotar las rosas
e hilan hebras de amores las Esmeraldas
en ruelas invisibles y misteriosas.

בין צעקות, רקודים, רשרוש חצאיות ותאו
ורדי-רגלים קטנות נובטים בלי דחוי.
אזמרלדות פותלות חוטי-טויה של האהב
על הכישור מסתובב מסתורי וסמוי.

La andaluza hechicera, paloma arisca,
por ti irradia, se agita, vibra y se quiebra,
con el lánguido gesto de la odalisca
o las fascinaciones de la culebra.

מכשפה אנדלוסית, יונה מתקדרת,
מקרינה, מרגשת, רוקדת, רוטטת פקש,
עם מחוה נערת-ההרמון ענגה מתהדרת,
עם לחו ההפנוטי העצום של נחש.

Pequeña ánfora lírica de vino llena
compuesto por la dulce musa Alegría
con uvas andaluzas, sal macarena,
flor y canela frescas de Andalucía.

Subes, creces, y vistes de pompas fieras;
retumbas en el ruido de las metralas,
ondulas con el ala de las banderas,
suenas con los clarines de las batallas.

Tienes toda la lira: tienes las manos
que acompañan las danzas y las canciones;
tus órganos, tus prosas, tus cantos llanos
y tus llantos que parten los corazones.

Ramillote de dulces trinos verbales,
jabalina de Diana la Cazadora,
ritmo que tiene el filo de cien puñales,
que muerde y acaricia, mata y enflora.

Las Tirsis campesinas de ti están llenas,
y aman, radiosa abeja, tus bordoneos;
así riegas tus chispas las nochebuenas
como adornas la lira de los Orfeos.

Que bajo el sol dorado de Manzanilla
que esta azulada concha del cielo baña,
polítona y triunfante, la seguidilla
es la flor del sonoro Pindo de España.

את כְּמוֹ אִמְפוֹרָה לִירִית קֶטְנָה מְלֵאת יַיִן,
הַמוּכֵן לַמוֹזָה הַמְתוֹקָה שֶׁל שֵׁשׁוֹן
מֵעֵנְבֵי אַנְדְּלוּסִיָּה שְׁטְרִיִּים הֵם עֵדֵיךְ,
טְבוּל גְּנֵדְרָנִית פְּרָחִים וְקִנְמוֹן.

אֶת עִם צְעָדָה חֲגִיגִית הוֹלֶכֶת בְּרֶגֶל,
לְשִׁרִיקוֹת רְסִיסִים עֶפִים שׁוֹמְרֵת מִקְצֵב,
אֶת מִתְנוֹסֶסֶת עַל כְּנָפֵי הַקְּלוֹת שֶׁל הַדְּגָל,
נִשְׁמַעַת מִתוֹךְ קוֹלוֹת חֲצוּצְרוֹת בְּקֶרֶב.

יֵשׁ לָךְ נְבֵל, וְכֵדֵי לְנֶגֶן בּוֹ יֵשׁ לָךְ יְדִיָּה,
לְלוֹוֹת רְקוּדִים וְזִמְרִים, אֶת קוֹלָם.
הַפְּלִים שְׁלָךְ, הַפֶּשְׁטוֹת שְׁלָךְ, גִּיל שִׁירִיָּה,
קִינּוֹתֶיךָ שׁוֹבְרִים לְכָבוֹת שֶׁל כָּלָם.

אֶת כְּמוֹ חֲנִית שֶׁל דִּיאָנָה, הָאֵלֶּה הַצִּיֵּדוֹת,
שֶׁפָּעַת סֶלְסוּל מְלוּלֵי מִתוֹק וּמֵעֵנֶג,
הַקְּצֵב הַחֹד, כְּמוֹ פְּלִדַת פְּגִיזוֹת מְחַדְדָּת,
מְלִטְף וּמְבִיס, וּבוֹרָא הוּא חַיִּים וְהוֹרֵג.

יְכוּלָה לְמַלֵּא לְאֶכָר אֶת אֶסְמוֹ בְּאֶסֶם,
אֶהְבֶּה וְדְבוֹרָה לוֹ לִתֵּת שְׁיֵהִיָּה מְאֹשֵׁר,
וּבְחַג הַמּוֹלֵד לְפָזֵר נִיצוּצוֹת כְּמוֹ גֶשֶׁם,
לְקַשֵּׁט גַּם אֶת לִירַת אוֹרְפֵיאֹס הַשֵּׁר.

אֶת שְׁטוּפָה בְּזֶהָב שְׁמֶשׁ – סִילוֹן מְנֻסְנִילִיָּה,
מְכַסֶּת כּוֹנְכִית הַשָּׁמַיִם שֶׁל תְּקֵלָת, לְעַד
רַב-קוֹלִית, נִיצְחוֹנִית הַשְּׂאֲרֵי עַמִּי, סְגִידִילִיָּה,
הַפֶּרַח הַשֵּׁר בְּהֵרִי פִינֵד קְדוּשׁ שֶׁל סְפָרַד. (***)

(* מְנֻסְנִילִיָּה – סוּג שֶׁל יַיִן שְׂרִי

(** סֶלְבֶדוֹר רוֹאדָה (1857 - 1933) - מְשׁוֹרֵר-מוֹדֵרְנִיסֵט סֶפְרַדִּי,

מַחְבֵּר שִׁירִים צְבֵעוֹנִיִּים וּמְלֵאִים דְּמִיוֹן

(***) פִּינֵד - רֶכֶס הַרִים בִּיוּוֹן, בִּינֵיהֶם הַהֵר הַקְּדוּשׁ פְּרַנְס, אֲשֶׁר

Lo fatal

Dichoso el árbol, que es apenas sensitivo,
y más la piedra dura porque esa ya no siente,
pues no hay dolor más grande que el dolor de ser vivo,
ni mayor pesadumbre que la vida consciente.

Ser y no saber nada, y ser sin rumbo cierto,
y el temor de haber sido y un futuro terror...
Y el espanto seguro de estar mañana muerto,
y sufrir por la vida y por la sombra y por

lo que no conocemos y apenas sospechamos,
y la carne que tienta con sus frescos racimos,
y la tumba que aguarda con sus fúnebres ramos,

¡y no saber adónde vamos,
ni de dónde venimos!...

Margarita

¿Recuerdas que querías ser una Margarita
Gautier? Fijo en mi mente tu extraño rostro está,
cuando cenamos juntos, en la primera cita,
en una noche alegre que nunca volverá.

Tus labios escarlatas de púrpura maldita
sorbían el champaña del fino baccarat;
tus dedos deshojaban la blanca margarita,
«Sí... no... sí... no...» ¡y sabías que te adoraba ya!

גורלנו

אשרי העץ הגדל בשדה: הוא חש בקושי,
יותר מכה, אכן קשה, אשר כלל לא חשה,
כי אין כאב גדול מכאב החיים בלי אשר
יצער מאשר חיים מודעים חסרי ישע.

לחיות בלי לדעת דבר, בלי נתיב בטוח,
בחשש עז, בחרדה לגבי העתיד, ב-
פחד מתמיד להפך מחר למת ללא רוח,
ולסבל בגלל החיים ורוחות רפאים ו-

לא יודעים כלום, מנסים רק לשער את הסתר.
מפתים אותנו נתחי בשר טרי מכל עבר,
ומחכה לנו קבר עם זרי אכל ואפר...

בלי לדעת לאן הולכים אנו,
או מאיפה באנו! ...

מרגנית

הזוכרת את שפעם רצית להיות מרגריטה
גוטיה? בעיני מראה פניך נראה מוזר
קשנפגשנו במסעדה לראשונה לפתע,
ואותו לילה שמח מאז לעולם לא חזר.

שפתך שני השטניות, הגברת,
לגמו שמפניה מגביע קריסטל משבח;
ממרגנית כחלה קטפת עלי כותרת:
"כן ... לא ... כן ... לא ...", כבר אהבת, ידוע לך!

Después, ¡oh flor de Histeria! llorabas y reías;
tus besos y tus lágrimas tuve en mi boca yo;
tus risas, tus fragancias, tus quejas, eran mías.

Y en una tarde triste de los más dulces días,
la Muerte, la celosa, por ver si me querías,
¡como a una margarita de amor, te deshojó!

Melancolía

Hermano, tú que tienes la luz, dime la mía.
Soy como un ciego. Voy sin rumbo y ando a tientas.
Voy bajo tempestades y tormentas
ciego de sueño y loco de armonía.

Ése es mi mal. Soñar. La poesía
es la camisa férrea de mil puntas cruentas
que llevo sobre el alma. Las espinas sangrientas
dejan caer las gotas de mi melancolía.

Y así voy, ciego y loco, por este mundo amargo;
a veces me parece que el camino es muy largo,
y a veces que es muy corto...

Y en este titubeo de aliento y agonía,
cargo lleno de penas lo que apenas soporto.
¿No oyes caer las gotas de mi melancolía?

Mía

Mía: así te llamas.
¿Qué más armonía?
Mía: luz del día;

ואחר ... אוי פֿרַח הַסְּטְרֵיהַ! נְשִׁיקוֹתֶיךָ,
דַּמְעוֹתֶיךָ הָיוּ בְּפִי; אֶתְּ הָיִיתְּ כֹּה קְרוֹבָה.
הֵם הָיוּ שְׁלִי - צְחוּקְךָ, הַנִּיחּוּם וְתַלְוִנוֹתֶיךָ.

עָרַב אֶחָד מֵאוֹתָם יָמִים בְּזְרוּעוֹתֶיךָ,
בָּא הַמּוֹת הַקְּנָאִי: אֶתְּ אוֹהֶבֶת עֵדִין?
אֵיךְ נָשְׂרוּ עֲלֶיךָ, הוּא מְרַגְנִית הָאֵהָבָה!

מלנכוליה

אָחִי, כְּבַעַל הָאוֹר הַגָּד לִי. אֲנִי כְּמוֹ עוֹר,
בְּלִי כּוּזוֹן מֵהַלָּךְ, מְגַשֵּׁשׁ, כְּהוֹזָה בְּכָל נוֹגַע,
קָטָן בְּחִלּוּם וְשִׁגְעוֹן הַהֶרְמוֹזָה, לֹא יוֹדֵעַ
בְּסִפְרוֹת וְסוּפוֹת אֵיךְ לִי לְהִסְתַּדֵּר?

אֲנִי מְרַגֵּשׁ רַע. לְהִשְׁמִיעַ קוֹל? הַשִּׁירָה -
מַעֲטָה בְּרִזָּל עִם אֲלֹפֵי חַדִּים. כָּל אֶחָד פּוֹגֵעַ
בְּנִפְשִׁי. בְּגִלְלָם אֲנִי שׁוֹתֵת דָּם וְדוֹמֵעַ,
הֵם סָבָה לְטַפּוֹת הַמִּלְנְכוּלִיָּה הַמְרָה.

לְכֵן בְּעוֹלָם הַעֲגוּם הַזֶּה אֲנִי עוֹר מְשַׁגֵּעַ;
פַּעַם נִדְמָה לִי כִּי הַדֶּרֶךְ הַיָּא מְאֹד אֲרָכָה,
פַּעַם שְׂמָאד קָצֵר הַחֻבֵּל...

אֲנִי חֹשׂ הַפְּרָעוֹת נְשִׁימָה, עוֹד מְעַט הַגְּסִיסָה תַּגִּיעַ.
מְלֵא צַעַר, בְּקוֹשֵׁי יְכוּל לַעֲמֹד בְּסִבָּל.
הָאֵם אֶת טַפּוֹת הַמִּלְנְכוּלִיָּה אֶתְּהָ לֹא שׁוֹמֵעַ?

שלי

שְׁלִי – שְׂמֵךְ כֹּה מְדָהִים -
הַרְמוֹזֵית תַּבֵּל.
שְׁלִי: אוֹר הַיּוֹם, צֵל.

mía: rosas, llamas.

¡Qué aroma derramas
en el alma mía
si sé que me amas!
¡Oh Mía! ¡Oh Mía!

Tu sexo fundiste
con mi sexo fuerte,
fundiendo dos bronce.

Yo triste, tú triste...
¿No has de ser entonces
mía hasta la muerte?

Nocturne

Silencio de la noche, doloroso silencio
nocturno... ¿Por qué el alma tiembla de tal manera?
Oigo el zumbido de mi sangre,
dentro de mi cráneo pasa una suave tormenta.
¡Insomnio! No poder dormir, y, sin embargo,
soñar. Ser la auto-pieza
de disección espiritual, ¡el auto-Hamlet!
Diluir mi tristeza
en un vino de noche
en el maravilloso cristal de las tinieblas...
Y me digo: ¿a qué hora vendrá el alba?
Se ha cerrado una puerta...
Ha pasado un transeúnte...
Ha dado el reloj trece horas... ¡Si será Ella!...

שלי: להבה, ורדים.

חזי ונשמתי
מלאים ניחוח פלאי:
את אוהבת אותי!
הו שלי! הו שלי!

מתך תאבה הבוער
בתשווקתי בלי הכר -
סגסגת ברונזות כעת.

אך לוט העצב סוגר
את פני: לו היא באמת
שלי עד סוף תשארו?

נוקטורן

שתיקת הלילה, שתיקה לילית
מעיקה ... למה הנשמה כל כך רועדת?
אני שומע את נהמת הדם שלי,
בתוך גלגלתי מתרחשת סערה קלה.
נדודי שנה! אי אפשר להרדם, ובכל זאת,
לשון. להיות עצמאי
בהסתעפות הרוחנית. עצמאי, המלט!
לדלל את התוגה
בין הלילה,
בכוס אפלה נפלאה...
ואני חושב, באיזו שעה תתחיל הזריחה?
הוא סגר את הדלת ...
הוא הלך וצפה ...
הוא הקציב לשעון שלוש עשרה שעות ... זו היא!..

Oración por Antonio Machado

Misterioso y silencioso
iba una y otra vez.
Su mirada era tan profunda
que apenas se podía ver.
Cuando hablaba tenía un dejo
de timidez y de altivez,
y la luz de sus pensamientos
casi siempre se veía arder.
Era luminoso y profundo
como hombre de buena fe.
Fuera pastor de mil leones
y de corderos a la vez.
Conduciría tempestades
o traería un panal de miel.
Las maravillas de la vida
y del amor y del placer
cantaba en versos profundo
cuyo secreto era de él.
Montado en un raro Pegaso
un día al imposible fué.
Ruego por Antonio a mis dioses.
Ellos le salven siempre. Amén.

Poema versos de otoño

Cuando mi pensamiento va hacia ti,
se perfuma; tu mirar es tan dulce que se torna profundo.
Bajo tus pies desnudos aún hay blancor de espuma,
y en tus labios compendias la alegría del mundo.

El amor pasajero tiene el encanto breve,
y ofrece un igual término para el gozo y la pena.

תפילה על אנטוניו מצ'אדו

איש שקט, מסתורי הוא מצ'אדו -
כה אני רואה אותו שוב ושוב.
מבטיו עולים מקצה העמק,
עד שבקשי אפשר לראותם.
כשהוא דבר, בקולו היה רמז
לבישנות ולשחצנות,
אך הגיגיו כמעט בכל פעם
היו בהירים כמו אור נר דולק.
הוא היה מבריק ועמק דעת,
כיאה לאדם בעל רצון טוב -
רועה אלף אריות רבי כוח
ועדר כבשים באותו הזמן.
סופות יכול להרחיק מאפקו,
להביא יכול חלות דבש.
את פלאי החיים, אהבה ונחת
שרו שיריו שסודם רק עצלו.
יום אחד יניפו אותו כפסל
על פגסוס נדיר הלא יאמן.
ואני מתפלל על אנטוניו
לאלי: שמרו עליו, אנה. אמן.

שירי סתו

כשמחשבותי אליך פונות,
הם נעשים ריחניים; ומבטך עמוק ממתיקות שלו.
לבן הקצף עוד נשאר מתחת לרגליך היחפות,
שפתיה אומרות את עליצות של העולם כלו.

באהבה חולפת אקראית יש קצת כשוף וענג.
היא מציעה לנו זמן במדה שנה לצער ושמחה.

Hace una hora que un nombre grabé sobre la nieve;
hace un minuto dije mi amor sobre la arena.

Las hojas amarillas caen en la alameda,
en donde vagan tantas parejas amorosas.
Y en la copa de Otoño un vago vino queda
en que han de deshojarse, Primavera, tus rosas.

Programa matinal

¡Claros horas de la mañana
En que mil clarines de oro
Dicen la divina diana!
¡Salve al celeste Sol sonoro!

En la angustia de la ignorancia
De lo porvenir, saludemos
La barca llena de fragancia
Que tiene de marfil los remos.

¡Epicúreos o soñadores
Amemos la gloriosa vida,
Siempre coronada de flores
Y siempre la antorcha encendida!

Exprimamos de los racimos
De nuestra vida transitoria
Los placeres porque vivimos
Y los champañas de la gloria.

Devanemos de Amor los hilos,
Hagamos, porque es bello, el bien,
Y después durmamos tranquilos
Y por siempre jamás. Amén.

לפני שעה כתבתי איזה שם של נערה בשלג;
ולפני רגע על החול את שמי צירתי בברכה.

עלים צהבהבים נופלים מצפצפות בחרש
שם נודדים כל כך הרבה זוגות מאהבים.
בקערת הסתו יין כהה כבר נאגר לו חרש.
אליו יפלו, אביב, עלי כל כותרות של הורדים.

תכנית לבקר

השעות הצחות של הבקר
עטורות בשרשרת זהב
מדברות על אלה-השחר!
והלל למאור ושיריו!

מעתיד שאינו כלל בטוח
אנו קצת עצובים, מצדיעים
לסירה מלאת שפע ניחוח,
משוטיה שנהב עשויים.

אפיקורסים, אולי אחרת -
נמשכים לחיי חלומות
שתמיד בפרחים לתפארת
ותמיד עם לפיד ואורות!

סוחטים אשכולות הנחת
ושמפנית תהילה אל חנם
בתקופת החיים המבטחת
כל עוד אנו חיים בעולם.

ורוקמים אהבה מרתקת
כי יפה זה ומרענן,
ואחר כך נשכבה בשקט
לעולם ולנצח. אמן.

Que el amor no admite cuerdas reflexiones

Señora, el amor es violento,
Y cuando nos transfigura
Nos enciende el pensamiento
La locura.

No pidas paz a mis brazos
Que a los tuyos tienen presos:
Son de guerra mis abrazos
Y son de incendio mis besos;

Y sería vano intento
El tornar mi mente obscura
Si me enciende el pensamiento
La locura.

Clara está la mente mía
De llamas de amor, señora,
Como la tienda del día
O el palacio de la aurora.

Y al perfume de tu unguento
Te persigue mi ventura,
Y me enciende el pensamiento
La locura.

Mi gozo tu paladar
Rico panal conceptúa,
Como en el santo Cantar:
Mel et lac sub lingua tua.

La delicia de tu aliento

כי אהבה לא סובלת כבלי מחשבה

האהבה, סניורה, היא אכזרית,
וכשפתאום בנו פוגעת,
להבת דמיונו - תסריט
טרוף-הדעת.

אל תבקשי שלום מידי:
הרי יש משהו בשבי אצלך
מהמלקמה עם חבוקי,
עם אש נשיקותי בחך;

לעשות שנויים בשכלי החשוק -
המחשבה הזאת אותי משגעת,
כי להבת הדמיון היא סבוקה,
טרוף-הדעת.

שכלי נשאר תמיד מתם
בלהט אהב וסהר,
הן בתוך המלת היום,
הן בהיכל של אילת-השחר.

גם הרוח בשמים שלך
לוקדת אשרי וקורעת,
כי להבת הדמיון הך
טרוף-הדעת.

הענג שלי פלו - לתאב
מתיקות חלת-דבש בחך;
כמו שבשיר הקדוש כתוב:
דבש וחלב תחת לשונך.

להנות מנשימה שלך -

En tan divino vaso apura,
Y me enciende el pensamiento
La locura.

Sinfonía en gris mayor

El mar como un vasto cristal azogado
refleja la lámina de un cielo de zinc;
lejanas bandadas de pájaros manchan
el fondo bruñado de pálido gris.

El sol como un vidrio redondo y opaco
con paso de enfermo camina al cenit;
el viento marino descansa en la sombra
teniendo de lamohada su negro clarín.

Las ondas que mueven su vientre de plomo
debajo de muelle parecen gemir.
Sentando en un cable, fumando su pipa,
está un viejo marinero pensando en las playas
de un vago, lejano, brumoso país.

Es viejo ese lobo. Tostaron su cara
los rayos de fuego del sol del Brasil;
los recios tifones del mar de la China
le han visto bebiendo su fracaso de gin.

La espuma impregnada de yodo y salitre
ha tiempo conoce su roja nariz,
sus crespos cabellos, sus bíceps de atleta,
su gorra de lona, su blusa de dril.

En medio del humo que forma el tabaco
ve el viejo el lejano, brumoso país,

כמו בכלי אלהי לגעת,
אף להבת הדמיון אחר כף -
טרוף-הדעת.

סימפוניה באפר מז'ור

הים, כמו מראה ענקית כסופה,
משקף את הלוח של רקיע אבץ;
להקות צפרים רחוקות ככתמים
שחורים על הרקע אפר וחור.

השמש - זכוכית עגולה עמומה
שבשעל חולה עולה אט לזנית;
בצל נחה רוח ימית, היא הניחה
את קרנה השחורה על הכרית.

הגלים מניעים את עופרת הפּרס,
וגניחות משמיעים תחת מזח.
יושב על החבל, מעשן מקטרת
מלח זקן חושב על חופי ארץ
הזויה מרחקת ומערפלת.

הוא זקן, הזאב הזה. פניו שרופות
מקרנים לזהטות של חמת ברזיל;
בטיפונים חזקים של ים סין
הוא הטביע את כשלונותיו בג'ין.

מן הקצף, הספוג מלחת ויוד,
אפו מזמן נעשה אדם, יש לו
שער מתלתל, שרירי אתלט,
כובע קנבס וחלצת ג'ינס.

על רקע תימרות עשן הטבק
הזקן רואה ארץ מרחקת,

adonde una tarde caliente y dorada
tendidas las velas partió el bergantín...

La siesta del trópico. El lobo se aduerme.
Ya todo lo envuelve la gama del gris.
Parece que un suave y enorme esfumino
del curvo horizonte borrara el confín.

La siesta del trópico. La vieja cigarra
ensaya su ronca guitarra senil,
y el grillo prelude un solo monótono
en la única cuerda que está en su violín.

Yo persigo una forma

Yo persigo una forma que no encuentro mi estilo,
botón de pensamiento que busca ser la rosa;
se anuncia con un beso que en mis labios se posa
al abrazo imposible de la Venus de Milo.
Adornan verdes palmas el blanco peristilo
los astros me han predicho la visión de la Diosa;
mi alma reposa la luz como reposa
el ave de la luna sobre un lago tranquilo.
Y no hallo sino la palabra que huye,
la iniciación melódica que de la flauta fluye
y la barca del sueño que en el espacio boga;
y bajo la ventana de mi Bella-Durmiente,
el sollozo continuo del chorro de la fuente
y el cuello del gran cisne blanco que me interroga.

מְעַרְפֶּלֶת, בָּהּ בַּיּוֹם חָם וְזָהָב
עוֹלָה מִפָּרֶשׁ שֶׁל בְּרִיג מִפְּלִיג ...

מְנוּחַת צְהָרִים טְרוֹפִית. הַזְּאֵב
נָם. גַּם הָאֶפֶר הַמְקִיף אֶת הַכֵּל,
וְנִרְאָה כִּי הָאֶפֶק הָעֵנֶק הָעֵקָם
מִטְשֵׁטֵשׁ, מַעֲלִים אֶת הַגְּבוּלוֹת.

מְנוּחַת צְהָרִים טְרוֹפִית. צִיקָדָה
עוֹשָׂה חֲזָרוֹת עַל גִּטְרָה סְנִילִית,
צָרְצַר סוֹלֵן מְבַצֵּעַ פְּרִלּוּד מוֹנוֹטוֹנִי
עַל הַמִּיתָר הַיְחִיד שֶׁל כִּינוֹרוֹ הַיֵּשֵׁן.

אני מחפש צורות

אני מחפש צורות שאת סגנוני לתאם תואילו,
נצן של רעיון אשר שואף להיות ורד,
מבשר נשיקה שאל שפתי עוד מעט מתחברת,
כמו חבוק בלתי-אפשרי של ונוס ממילו.
דקלים עוטרם את הפריסטיל ברבוע (*
של כוכבים אשר נבאו את החזון על האלה;
ונשמתי כלה אור, היא מטלת בנגה,
כמו צפור הירח הנחה על אגם רגוע.
לא מצאתי כלום חוץ ממלה שוטפת,
והיא התחלה מלודית, שבחלילית מרחפת,
כמו סירת חלום שנסחפה ובחלל שטה.
תחת חלונה של היפיפיה שלי הנרדמת
בכיה בלתי-פוסקת של סילון מפזמת
וברבור לבן שואל אותי שאלות מלמטה.

(* פריסטיל - חלל פתוח מרובע (חצר או גינה), מוקף
מכל הצדדים בעמודים מכוסים בבית יוני ורומאי